

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Ossians Digte [uddrag]

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Ossians Digte [uddrag]", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 231. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-blich06-shoot-workid72680.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

Ossians Digte

Oversatte

Carthon

Et Oldtids Kvad! Fremfarne Dages Storværk! - O *Lora*, dine Bølgers Rislen gjenkalder Fortidens Minde. Dine Skoves Susen, o *Garmallar*, er liflig i mit Øre, Seer du ikke, *Malvina*, en Høj med sit lynggroede Hoved? Tre gamle Graner hælde fra dens Isse; grøn er den snævre Slette ved dens Fod. Der voxer Bjergets Blomst og vugger sit Hoved i Vinden. Tidselen er der allene, og afryster sit hvide Skjæg. To Stene halvsjunkne i Jorden, vise deres mosklædte Rygge. Dette Sted skyer Bjergets Hjort; for han seer den blege Aand, der bevogter det. Thi de vældige ligge, o *Malvina!* i Klippens snævre Slette. - Et Oldtids Kvad! Fremfarne Dages Storværk!

Hvo kommer fra de fremmedes Land, med sine tusinde omkring sig? Solstraalen udgyder sin Lysstrøm foran ham; og hans Haar møder Bjergenes Vind. Hans Aasyn er blidnet fra Kampen. Han er mild som Aftenstraalen, der skinner fra Vestens Skye ned over *Conas* tause Dal. Hvo er det uden *Comhals* Søn, den Stordaads Konge.* Han skuer sine Bjerge med Fryd, og byder tusinde Stemmer hæve sig. - I have flyet over vore Marker, I de fjerne Landes Sønner! Verdens Konge sidder i sin Borg, og hører sine Krigeres Flugt. Han opløfter sit stolte Øje, og griber sin Faders Sværd. I have flyet over vore Marker, I de fjerne Landes Sønner!

Saa vare Bardernes Ord, da de kom til *Selmas* Borge. - Tusinde Lys** fra de fremmedes Land lue i Kæmpernes Kreds. Fæsten beredes, og Natten henglider i Fryd. - Hvor er den ædle *Clessammor*, sagde haarfaure *Fingal*? Hvor er min Faders Ledsager i min Glædes Dage. Sorgfuld og mørk tilbringer han sine Dage i brusende *Loras* Dal; men see! Han kommer fra Bjerget, Hig en Hengst i sin Styrke, * - 232 naar den finder sine Brødre paa Sletten og kaster sin glindsende Mank i Vinden. - Signet være *Clessammors* Sjæl! Hvi saa længe fra *Selma*?

Kommer Kongen, sagde *Clessammor*, tilbage i sin Æres Glands? Saa var *Comhals* Hæder i hans Ungdoms Krige. Ofte foere vi over *Carun* til de fremmedes Lande. Vore Sværd vendte tilbage ej ubestænkte med Blod; ej heller frydede sig Verdens Konger, - Hvi mindes jeg min Ungdoms Id? Mit Haar er blandet med graat. Min Haand forglemmer at spænde Buen, og jeg løfter et lettere Spyd. O at min Glæde vilde vende tilbage som da jeg første Gang skuede Pigen; den fremmedes hvidbarmede Dotter, *Moina* med mørkblaae Øjne!

Fortæl, sagde *Fingal*, fortæl om dine Ungdoms Dage. Kummer Hig en Skye over Solen, beskygger *Ckssammors* Sjæl. Sørgelige ere dine Tanker i Løndom paa brusende *Loras* Bredder. Lad os høre din Ungdoms Sorg, dine Dages Mørke!

Det var i Fredens Dage, svarte den store *Clessammor*, da jeg kom i mit gyngende Skib til *Balcluthas* taarnbebyggede Volde. Vindene havde bruset efter mine Sejl, og *Cluthas* Strøm modtog min mørkbrystede Snekke. Tre Dage blev jeg i *Reuthamirs* Borge, og saae hans Datter, den Lysstraale. Skallernes Fryd gik rundt, og den bedagede Helt gav mig Pigen. Hendes Barm var som Bølgens Skum, og hendes Øjne Hig tindrende Stjerner: hendes Haar var sort som Ravnens Vinger; hendes Sjæl var ædel og blid. Stor var min Kjerlighed for *Moina*, og i Glæde strømmede mit Hjerte ud.

Da kom Fiendens Søn, en Konge som elsked hvidbarmede *Moina*. Hans Ord vare djerpe i Borgen, og ofte halvdrog han sit Sværd, Hvor, sagde han, er den vældige *Comhal*, den uroelige Vandrer* paa Heden. Kommer han med sin Hær til *Balclutha*, mens *Clessammor* er saa kjæk?

O Kriger! svarte jeg, min Sjæl brænder i sin egen Ild. Jeg staaer uden Frygt i tusindes Midte, skjønt de tappe ere langt borte. - Fremmede! Dine Ord ere djerpe, for *Clessammor* er eene. Men mit

* - 233

Sværd ryster ved min Side, og længes efter at blinke i min Haand. - Tael ej mere om *Comhal*, bugtende

Cluthas Søn!

Da stæeg hans Stoltheds Styrke. Vi stæed; han faldt under mit Sværd. *Cluthas* Bredder hørte hans Fald, og trindt om blinkede tusinde Spyd. Jeg stæed; de fremmede sejrede: Jeg styrtede i *Cluthas* Strøm. Jeg hejste mine hvide Sejl over Bølgerne, og gled paa det mørkblaae Hav. *Moina* kom til Bredden, og rullede sine taarefulde 234 Øjne: hendes sorte Haar flaggrede paa Vinden: jeg hørte hendes Skrig. - Ofte vendte jeg mit Skib; men Østens Vinde sejrede. Ej *Clutha* saae jeg mere, ej *Moina* med de faure Lokker. - Hun faldt i *Balclutha*; for jeg har seet hendes Aand. Jeg kjendte hende, da hun kom gennem den mørke Nat, henmed *Loras* Brusen: hun var lug Nyemaanen, seet gennem den tætte Taage, naar Sneefunker nedfyge fra Himlen, og Verden er taus og mørk.

Synger I Barder, sagde *Fingal*, synger den ulykkelige *Moinas* Priis! Kalder hendes Aand med eders Kvad til vore Bjerge, at hun kan hvile hos *Morvens* faure, de Fortidens Solstraaler, de henfarne Heltes Fryd, - Jeg har seet *Balcluthas* Volde, men de vare øde. Ilden havde braget i Borgen; og Folkets Røst hørtes ikke mere. *Cluthas* Strøm var fortrængt fra sit Løb ved Murenes Fald. - Tidslen rystede der sit ensomme Hoved: og Vinden hvinte i Stenenes Mos. Ræven keeg ud fra Vinduerne; det lange Græs bølgede om hans Hoved. - Øde er *Moinas* Bolig, Taushed er i hendes Fædres Huus. - Istemmer, I Barder, Sorgens Sang over de fremmedes Land. De ere kun faldne før vi; thi ogsaa vi skulde falde en Dag. - Hvi bygger du Borgen, du de bevingede Dages Søn? I Dag skuer du ned fra dine Taarne; kun nogle Aar, og Ørkens Storm kommer; den hyler i din tomme Hal, og hviner om dit halvførtærede Skjold. - Og lad Ørkens Storme komme! Vi skulle være navnkundige paa vor Dag. Min Arms Mærke skal være i Kampen, og mit Navn i Barders Sange. - Hæver Sangen! lad Skallen gaee om! Glæde høres i min Borg. - Naar du, o Himlens Søn skal forgaae, om du skal forgaae, o herlige Lys! Om din Glands er kun for en Tiid, Hig *Fingal*; vort Navn skal overleve dine Straaler.

Saa vare *Fingals* Ord paa hans Glædes Dag. Hans tusinde Barder bøjede sig frem fra deres Sæder, at høre Kongens Røst. Den var Hig Harpens Klang i Foraarets Vind. - Herlige vare dine Tanker, o *Fingal*! Hvi havde ej *Ossian* din Sjæls Kraft! men du stander ene, min Fader: og hvo kan ligne *Morvens* Konge?

Under Sang randt Natten bort, og Morgenen fremlyste i Fryd; Bjergene viste deres graae Hoveder. Storhavets blaae Aasyn smilte, Den hvide Bølge sees tumlende omkring den fjerne Klippe. Langsomt opstiger den blege Taage fra Søen. Den kom i en Oldings Skikkelse hen over den tause Slette. Dens uhyre Lemmer bevægede sig ikke i Trin; thi en Aand bar den gennem Luften. Den kom imod *Selmas* Borg, og opløste sig en Blodregn.

235

Kongen allene saae det rædsomme Syn, han forudsaae Kæmpernes Død. Han gik i Taushed til sin Hal, og tog sin Faders Spyd. Brynien raslede paa hans Bryst. Trindt opstode Kæmperne. Tause saae de til hverandre, agtende paa *Fingals* Øjne. De saae Kampen i hans Aasyn, Hæres Død paa hans Spyd. - Deres Arme opløfte tusinde Skjolde; og de uddroge tusinde Sværd. Trindt straaede *Selmas* Borg; Vaabnene runge. - De graae Hunde tude paa deres Sted. - Intet Ord er blant de vældige Kæmper. - Enhver gav Agt paa Kongens Blik; og halvt opløftede Spyd.

Morvens Sønner, begyndte Kongen, ei er det Tid at fylde Skallen. Kampen sortner omkring os; og Død svæver over Landet. En Aand, *Fingals* Ven, har varslet for Fienden. - Udlændingens Sønner komme fra det mørkrullende Hav. Thi fra Havet kom Varslet for *Morvens* Fare. - Hver tage sit tunge Spyd, og ombinde sin Faders Sværd. - Den mørke Hjelm knejse paa hvert et Hoved; og Brynien udgyde sine Lynstraaler fra hver en Side. Kampen trækker sammen som et Uvej, og snart skulle I høre Dødens Bulder. Helten fremilte foran sin Hær, Hig en Skye foran en Rad af Himmelens Luer, naar den udbreder sig over den natlige Himmel, og Sømanden venter en Storm. Paa *Conas* lynggroede Bakke stode de: de hvidbarmede Piger saae dem liig en Skov paa Bjerget. De forudsaae deres Ynglingers Død, og skuede til Havet med Frygt. - Den hvide Bølge toge de for fjerne Sejl, og Taaren er paa deres Kinder.

Solen opstæeg over Havet, og vi skimted en Flode. - Liig Taage nærmed den sig, og udgød sin Ungdom paa Kysten. Hærføreren var blant dem, liig Hjorten midt i sin Hjord. Guldnagler lue paa hans Skjold, og statelig treen Spydernes Konge. - Han ilte mod *Selma*, og efter ham ilte hans tusinde.

Gaae med din Fredssang, sagde *Fingal*, *Ullin*, gaae til Sværdekongen. Siig ham, at vi ere vældige i Strid; og at vore Fienders Gjenfærd ere mange. Men hædrede ere de, som have gjæstet min Borg. De vise mine Fædres Vaaben i et fremmed Land:* Udlændingens Sønner beundre, og signe *Morvens* Venner; thi vidtberømte ere vore Navne; Verdens Konger have skjælvnet midt iblant deres Hære.

* - 236

Ullin gik med sin Sang. *Fingal* hvilte paa sit Spyd: han skued den stærke Fiende i sin Rustning, og signed Udlændingens Søn. - Hvor statelig est du, Havets Søn! sagde skovrige *Morvens* Konge. Dit Sværd er en Vældes Straale ved din Side: dit Spær er en Gran, der trodser Stormen. Maanens fulde Ansigt er ikke bredere end dit Skjold. - Rødblussende er dit Ungdoms Ansigt! bløde dine krusede Lokker! - Men dette Træ kan falde; og dets Minde forglemmes! Udlændingens Dotter vil sørge, og stirre mod det rullende Hav, Børnene

ville sige: "vi see et Skib; mon det være *Balcluthas* Konge"? Taaren brister fra deres Moders Øje; hendes Tanker ére hos ham, der slumrer i *Morven*. - Saa vare Kongens Ord, da *Ullin* kom til mægtige *Carthon*: han nedkastede Spydet for ham, og hævede Fredens Sang.

Kom til *Fingals* Fæst, *Carthon*, fra det rullende Hav! kom til Kongens Fæst, eller løft Kampens Spyd. Vore Fienders Gjenfærd ere mange; men navnkundige ere *Morvens* Venner. Besku hiin Slette, o *Carthon*; mangen en grønnende Høj kneiser der, med mosklædte Stene og hvinende Græs: disse ere *Fingals* Fienders Grave, det brusende Storhavs Sønner.

Taler du til den svage i Vaaben, sagde *Carthon*, skovrige *Morvens* Skjald? er mit Ansigt blegt af Frygt, Fredssangens Søn? Hvi tænker du da at mørkne min Sjæl med Fortælling om dem som faldt? - Min Arm har kæmpet i Strid; mit Rygte er vidt bekjendt. Gaae til de svage i Vaaben, og byd dem bøje sig for *Fingal*. - Har jeg ikke seet det faldne *Balclutha*? og skal jeg gjæste *Comhals* Søn? *Comhal!* som kasted sin Ild ind i min Faders Borg! Jeg var ung, og vidste ikke hvorfor Kvinderne græd. Røgstøtterne forlystede mit Øje, som de stege op over mine Volde; ofte saae jeg tilbage med Fryd, da mine Venner flyede over Bjerget. Men da mine Ungdoms Aar fremrandt, da jeg saae mine mostakte faldne Mure: da steeg mit Suk med Morgenens, og mine Taarer faldt med Aftenen. - Skal jeg ikke kæmpe, sagde jeg til min Sjæl, imod mine Fienders Børn? Og jeg vil kæmpe, o Skjald; jeg føler min Sjæls Styrke.

Trindt om Helten stimle hans Krigere, og drage paa eengang deres blinkende Sværd. Han stander i Midten, Hig en Ildstøtte; Taarer tindrer i hans Øje; thi han tænkte paa faldne *Baklutha*: og hans Hjertes svulmende Stolthed steeg. Han vender sit Blik til Bjerget, hvor vore Helte skinnede i Vaaben: Spydet rystede i hans Haand, og frembøjet syntes han at true Kongen.

237

Skal jeg nu møde Kongen? sagde *Fingal* til sin Sjæl. Skal jeg standse ham midt i sit Løb, før hans Rygte stiger? Men Fremtidens Barde kunde sige, naar han skuer *Carthons* Grav: "*Fingal* tog sine tusinde med sig til Kamp, før den ædle *Carthon* faldt". - Nej! du de kommende Dages Skjald! du skal ikke formindske *Fingals* Roes. Mine Helte ville stride med Ynglingen, og *Fingal* skue Kampen. Om han sejrer; da fremstyrter jeg i min Vælde, Kig *Conas* brølende Elv. - Hvo blandt mine Kæmper vil møde det rullende Storhavs Søn? Mange ere hans Krigere paa Kysten, og stærkt hans *Æskespyd*.

Cathul opstod i sin Styrke, vældige *Lormars* Søn: tre hundrede Ynglinger ledsage Helten, hans fædrene Strømmes *Æt*. Svag var hans Arm imod *Carthon*; han faldt, og hans Kæmper flyede.

Connal fornyede Slaget, men han brød sit tunge Spyd: han laae bunden paa Jorden; og *Carthon* forfulgte hans Mænd.

"*Clessammor!* sagde *Morvens* Konge, hvor er din Styrkes Spyd? Vil du skue *Connal* bunden, din Ven ved *Loras* Elv? Stat op i dit Staals Glands, du *Comhals* Ven! Lad *Balcluthas* Yngling føle *Morvens* Kæmpers Styrke". Han opstod i sit Staals Kraft, rystende sine blege Lokker. Han hængte Skjoldet ved sin Side, og fremfoer i modig Stolthed.

Carthon stod paa hiin lynggroede Høj, og skuede Kæmpens Komme. Han elskede hans Aasyns rædsomme Fryd, hans Kraft under Alderdoms Lokker. - Skal jeg løfte dette Spyd, sagde han, som ikkun eengang rammer en Fiende? Eller skal jeg med Fredens Ord bevare Krigerens Liv? Statelig er hans Oldingsgang, og yndelig hans Dages Rest. Maaskee det er *Moinas* Elskov, vognbaarne *Carthons* Fader; ofte har jeg hørt, at han boede ved *Loras* brusende Elv.

Saa vare hans Ord, da *Clessammor* kom, løftende højt sit Spyd. Ynglingen optog det paa sit Skjold, og talte Fredens Ord. Du Kæmpe med Alderdoms Lokker! Er der ingen Yngling, som kan løfte Spydet? Har du ingen Søn, som kan udstrække Skjoldet for sin Fader og møde Ungdommens Arm? Er din Kjerligheds Viv ikke mere? eller græder hun paa dine Sønners Grave? Est du blant Mændenes Konger? Hvad bliver mit Glavinds Roes, om du falder?

Den bliver stor, du Hovmods Søn! begyndte den høje *Clessammor*; jeg har været navnkundig i Strid, men aldrig sagde jeg min Fiende mit Navn.* Giv dig til mig, *Bølgens* Søn, og da skal du kjende, at Mærket af mit Sværd er paa mangen en Mark.

* 238

Jeg gav mig aldrig, Spydkonning! svarte *Carthons* ædle Stolthed, Ogsaa jeg har kæmpet i Strid og jeg seer min tilkommende Hæder. Foragt mig ikke, du Mændenes Konge! min Arm, mit Spyd er stærkt. Gak tilbage blant dine Venner, og lad unge Kæmper stride.

Hvi saarer du min Sjæl, svarte *Clessammor* med en Taare? Alderdom bæver ej paa min Haand: end kan jeg løfte Spydet. Skal jeg flye for *Fingals* Aasyn; for hans Aasyn, jeg elsked? Havets Søn, jeg flyede aldrig; hæv dit spidse Spær!

De strede, Hig to kæmpende Vinde, der brydes om hvo der skal rulle Bølgen. *Carthon* bød sit Spyd at fejle; for stedse tænkte han, at Fienden var *Moinas* Brudgom. - Han brød *Clessammors* straalende Spyd; og greb hans Sværd. Som han bandt ham, drog Kongen sine Fædres Dolk. Han saae sin Fiendes blottede Side, og aabnede der et Saar.

Fingal saae *Clessammor* falde: han sprang i sine rungende Vaaben. Hæren stod taus ved hans Komme; de vendte deres Øjne mod Helten. Han kom Hig et Uvejrs hule Drøn, førend Stormene stige. Jægeren hører den i Dalen, og skynder sig tilbage til Fjeldets Hule.

Carthon stod paa sit Sted. Blodet strømmer ned ad hans Side. Han saae Kongen nedile, og hans Haab om Navnkundighed steeg,* men bleg var hans Kind; hans Haar fløj løst, og hans Hjelm skjald paa hans Hoved. *Carthons* Styrke svigted; men hans Sjæl var stærk.

Fingal saae Heltens Blod: han standste det hævede Spyd. Giv dig, Sværdkonning! jeg skuer dit Blod. Vældig har du været i Strid; og dit Rygte skal aldrig forsvinde.

Est du den Konge saa vide berømt? svarte vognbaarne *Carthon*. Est du den Dødslye, som forfærder Verdens Konger? Men hvi skulle *Carthon* spørge? for han er Hig Elven udi hans Ørk; stærk som en Strøm i sit Løb; snar som Himmels Ørn. - O at jeg havde kæmpet med Kongen; at min Roes kunde været stor i Sang! at Jægeren kunde sige, naar han skuer min Grav: "han stred med den mægtige *Fingal*" Men ukjendt skal *Carthon* døe; han har udøst sin Kraft paa den Svage.

Men ukjendt skal du ikke døe, svarte skovrige *Morvens* Konge: mine Barder ere mange, o *Carthon*, og deres Sange nedstige til kommende Dage. Fremtidens Børn skulle høre *Carthons* Roes; naar de sidde om den brændende Eeg, og Natten hensvinder under Oldtids Kvad, * 239 Jægeren skal sidde paa Heden og høre den susende Blæst; han skal opløfte sine Øine, og skue Klippen hvor *Carthon* faldt. Han vender sig til sin Søn, og viser Stedet, hvor de vældige strede: "der kæmped *Balcluthas* Konge, liig tusinde Strømmes Styrke".

Fryd opsteg i *Carthons* Aasyn: han hævede sine tunge Øine. - Han rakte *Fingal* sit Sværd, at legge udi hans Hal, at *Balcluthas* Konges Minde kunde blive tilbage i *Morven*. - Slaget ophørte over Marken, for Skjalden havde sjunget Fredssangen. Førsterne samledes trindt om den segnende *Carthon*, og hørte hans Ord med Sukke, Tause lænede de sig paa deres Spyd, mens *Balcluthas* Kæmpe talte. Hans Haar sukkede i Vinden, og hans Tale var svag.

Morvens Konge, sagde han, jeg falder midt i mit Løb. En fremmed Grav modtager den sidste af *Reuthamirs* Slægt i hans Ungdom, Mørke boer i *Balclutha*; og Kummings Skygger i *Crathmo*. - Men oprejs mit Minde paa *Loras* Bredder; hvor mine Fædre boede. Maaskee vil *Moinas* Brudgom sørge over sin faldne *Carthon*.

Hans Ord naaede *Clessammors* Hjerte: han faldt i Taushed over sin Søn. Trindt stod den sorgfulde Hær: ingen Lyd er paa *Loras* Slætter. Natten kom, og Maanen fra Østen saae ned paa Kummerens Mark; men de stode, lig en stille Lund, som løfter sit Hoved paa *Gormal*, naar de brusende Vinde tie, og Høstens Mørke indhyller Dalen. Tre Dage sørgede de over *Carthon*; paa den fjerde døde hans Fader. De hvile i den snævre Klippehal; og en mørk Aand bevogter deres Grav. Ofte sees faure *Moina* der, naar Solstraalen bæver paa Klippen, og alting trindt er stille. Der sees hun, *Malvina*, men ikke liig Bjergets Døttre. Hendes Kjortel er fra de Fremmedes Land, og hun er stedse allene.

Fingal sørgede over *Carthon*; han bad sine Barder mærke Dagen, naar skyefulde Høst vendte tilbage. Og ofte mærked de Dagen, og sjunge Heltens Priis: "Hvo kommer saa mørk fra Storhavets Brus, liig Høstens sorte Skye? Død bæver i hans Haand; hans Øjne ere brændende Luer. Hvo brøler over *Loras* brune Hede? hvo uden *Carthon* Sværdkonning? Folket falder hvor han springer, liig *Morvens* skumle Aand! Men nu ligger han, en statelig Eeg, som Hvirvelstorme omstyrted! Naar skalt du opstaae, *Balcluthas* Lyst! faure, vognbaarne *Carthon*? Hvo kommer saa mørk fra Storhavets Brus, liig Høstens mørke Skye"?

Saa vare Bardernes Ord paa deres Sørgedag; jeg har ledsaget deres 240 Røst, og lagt til deres Sange. Min Sjæl har været bedrøvet for *Carthon*; han faldt paa sin Tapperheds Dag: og du, o *Clessammor*, hvor er din Bolig i Luften? Har Ynglingen glemt sit Saar, og rider han med dig paa Skyerne?

Jeg føler Solen, o *Malvina*, overlad mig til min Hvile. Maaskee kunne De komme til mine Drømme; mig synes jeg hører en klagende Røst. Himlens Straale lyster at skinne paa *Carthons* Grav: jeg føler den varm.

O du som ruller heroventil trindt, som mine Fædres Skjold! Hveden ere dine Straaler, o Soel, din evige Glands? Du skrider frem i din forbausende Skjønhed, og Stjernerne skjule sig i Himlen; Maanen kold og bleg synker i Vestens Bølger. Men du, du vandrer allene: og hvo kan følge dit Løb? Bjergenes Ege falde, Bjergene selv aftage med Aarene, Havet synker og voxer, Maanen selv forsvinder fra Himlen; men du est evig den samme, jublende i din Vandrings Glands. Naar Verden mørknes af Uvejrs; naar Torden ruller, og Lynild flyver: da seer du i Yndighed fra Skyerne, og smiler ad Stormen. Men til *Ossian* seer du forgjæves; for han skuer ikke mere dine Straaler: enten dit gule Haar flyder paa østlige Skyer, eller du bæver ved Vestens Porte, Men

maaskee er du, som jeg, for en Tid, og dine Aar ville have en Ende. Du skal sove i dine Skyer ubevæget ved Morgenens Røst. - Saa juble da, o Soel, i din Ungdoms Kraft. Alderdom er ublid og mørk; den er Hig Maanens bævende Lys, naar det skinner gjennem brudte Skyer, og Taagen hviler paa Bjerget. Nordens Storm er paa Sletten, og Vandreren gyser midt paa sin Vej.